

1.

Patuljak je imao jednu nogu, periku sa plavim uvojcima i mini-kameru. Oslanjao se na drvenu protezu i budalasto se kikotaao.

Fišeru se činilo da je umeo sa kadrovima. Ipak, na samom početku mu nije bilo jasno kako je prokletom stvoru, uz sve nedostatke, polazilo za rukom da tako vešto snima, ali kasnije, kada se logika utopila u bolu, nije bilo svrhe tražiti objašnjenje. Boje su se izlile u preteće crvenilo koje mu je progutalo periferni vid, a u silnoj zbunjenosti i bezumlju, svrhovite su ostale samo uspomene. I krivica, koja je izronila iz mulja nejasnih osećanja i zauvek mu ucrtala simbol jabuke na čelu.

Svest o svireposti krivice i kazni nakon zločina bila je rezultat tretmana kojem su ga izložili.

Da. Patuljak je isticao terapeutsko dejstvo bola — nove poglede na svet koje je otvarao.

„Oplemenjujuće iskustvo, zar ne?“ upitao je Fišera nešto ranije, dok su mu pržili bradavice vrelin gvožđem.

Prokletnik je tvrdio da će, nakon njihove „terapije“, postati drugačiji i bolji čovek... čak i dok su mu lomili prste, izbijali zube i čupali nokte iz korena.

Na kraju su ga oborili na grubu presvlaku kreveta, a otupele ruke i noge mu žicom svezali za nogare. Otkopčavanje šlica koje je Fišer ubrzo začuo, nagovestilo je vrhunac bolnog poniženja i pobudilo asocijacije na poznat i bliski užas u kojem je i sam ranije uživao.

Slomljenim zubalom se ugrizao za usnu i pomolio svemu svetom.

„Snaf, snaf, Ramplstinski, rokaj, snimaj, rokaj, snimaj“, otpozadi se, kroz mnoštvo zgužvanih zvukova, probijao pevljivi bariton koji je sa svakom novom penetracijom postajao viši, sve dok se nije pretvorio u grleni cik — identičan žrtvinim vrislima.

Ken.

Novo lice pravde. Tužilac, zakon i robija, opredmećeni u impozantnom udu kojim je rovario po Fišerovoj unutrašnjosti.

„Tako je, tako je“, patuljak je ponavljao u ekstazi, dok mu se iz usta, između slogova mantre, izlivala gusta pljuvačka.

Ken je snažno nasrtao, izvlačio svoje oružje iz Fišerove zadnjice, pa nanovo uranjao sve dublje.

„Molim vas, pustite me“, cedio je Fišer kroz uzdahe i krv u ustima. „Moram da idem... moram...“

Ništa drugo nije umeo da izgovori. Droga kojom su ga nakljukali svela mu je izražavanje na jauke i besmileno preklinjanje.

Ipak, Ken je bio neumoljiv — egzekutor bez sažaljenja.

Fišer je osećao da će se onesvestiti od bolova. Priželjkivao je zagrljaj sna. Nadao se da se neće probuditi iz njega.

Povratio je, ispustio još jedan krik, a potom utonuo u besvest.

Galebovi se ponovo razleteše po studiju i vinuše ga ka paperjastom prostranstvu anestezije nečulnog, zalutalih uspomena i pobuđene griže savesti.

Sećanja ga dočekaše iza ćoška razuma.

Predstava je počela pre manje od nedelju dana, kada je dobio mejl kojim ga je misteriozni pošiljalac obavestio o mogućnostima potencijalne saradnje.

Fišer je voleo i poštovao mejlove. Verovao je u njih. Nota ozbiljnosti i poslovnosti u potpisu i zaglavlju odvajala ih je od komunikacije preko socijalnih mreža, kojoj bi se okretao kada je želeo da namami klinke u svoj foto atelje.

Pošiljalac se predstavio kao Ken Di Slejd, producent i vlasnik nezavisnog filmskog studija. Objasnio mu je da je čuo dosta o njegovim veštinama i izrazio želju da ga upozna u svojim prostorijama. Dodao je i slobodnu procenu vrednosti pomenute saradnje — cifru koja Fišera nije ostavila ravnodušnim.

Čitavih nedelju dana Fišer je proveo u dilemi. Dobro je znao da posao slobodnog fotografa nije bio plaćen i da je svaki dolar bio dobrodošao. Ali, sa druge strane, selidba u tuđ studio predstavljala je napuštanje zadovoljstava — odricanje od mirisa izgubljene nevinosti i dragocene krvi, kojom bi se mazao po licu nakon što bi probio kroz devičansku granicu svojih mladih modela.

Ulazak u posao sa Kenom Dijem označio bi kraj prljave igre sa sujetama maloletnih zavodnica koje su želele profi-fotografije na zidovima svojih socijalnih mreža; kraj igre ucene sa šiparicama koje bi, umesto na blic foto-aparata, naišle na erekciju perverznjaka i pretnju da će obnažene fotografije — nastale dok bi se presvlačile u kupaće kostime i donji veš — završiti kod njihovih roditelja; kraj igre iz koje bi se uzdizao kao pobednik krvavog penisa i skupljenih očiju, naslađujući se nad suzama nesretnica sa raširenim kolenima.

Ispostavilo se da je cifra presudila.

Ioanko bi bio primoran da zatvori studio zbog neplaćenih računa. Morao je da prihvati ponudu i zaboravi na uska međunožja, bar na izvesno vreme.

Ken Di ga je dočekaao sa prijateljskim osmehom i čašom viskija — čašom koju nije trebalo da iskapi.

„Oprostite“, rekao je Fišer, pokušavajući da ustane sa troseda, dok se slika mutila, a nejasne konture oblikovale sakato telo patuljka sa kamerom. „Moram da idem... imam sekstanak... sa klijenkom...“

Najednom, galebovi uzleteše sa glinenog tla. Svakom je iz raspolovljenog trupa virila glava moćnog čekića. Leteli su svuda oko njega, udarajući ga svojim oružjem i terajući ka suprotnoj sferi svesti.

„Skratimo priču“, smejao se patuljak, i dalje snimajući, dok mu se iza leđa pomaljao Ken Di. „Kada se Kendi probudila nakon operacije, krvarila je dole, između nogu. Morile su je misli o menstruaciji, čak i prvog dana u novom muškom telu, telu za kojim je žudela, kako bi zločincu oduzela isto što je on oduzeo njoj. Ali, nekoliko dana kasnije, rana je zarasla i nesretnici ostade jedan inč beskorisnog mesanca, gde je nekada bila vagina, a gde je trebalo da bude penis. Samo jedan inč i neumitna želja za osvetom.“

Tek tada, kada mu se Ken Di približio, obnažen u svom užasu, nastrani fotograf shvati da ga je silovalo besmisleno, bespolno telo. Oko kukova, odmah iznad neobjašnjivog inča mesa koji je virkao iz međunožja mučitelja, bio je svezan „strep-on“ dildo, obloženim šmirglom.

Lice mučitelja bilo je umazano krvlju — grimasa osvetničkog sladostrašća. Nateralo je Fišera na suze.

„Oduzmi tuđu nevinost, a krivica će ti se osvetiti vlastitim oružjem“, zaključio je patuljak.

Konačno, u pogledu neprijatelja Fišer spozna ukradenu čednost i uništenu budućnost devojčice koju je fotografisao pre toliko godina.